

Romanas

MERGINA
iš Itālijas

LUCINDA RILEY

TYTO ALBA

LUCINDA RILEY

M E R G I N A
iš Italijos

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2019

Lucinda RILEY
THE ITALIAN GIRL
Pan Macmillan, London, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Lucinda Edmonds 1996
Revised Edition Copyright © Lucinda Riley 2014
© Kristina Miliūnienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-409-0

AUTORĖS PASTABA APIE „MERGINĄ IŠ ITALIJOS“

Šią knygą apie Rozaną ir Robertą parašiau prieš septyniolika metų. 1996 metais ji buvo išleista pavadinimu „Arija“, mano literatūrinis vardas tada dar buvo Lucinda Edmonds. Praėjusiais metais kai kurie mano leidėjai pasiteiravo apie jau išleistas knygas. Pasakiau apie visas tokias knygas, ir jie manęs paprašė keletu knygų. Susiruošiau į rūsį ir susiradau aštuonias seniai parašytas knygas. Jos buvo apdirbtos pelių ir aptrauktos voratinkliais, atsidadė drėgme, bet išsiunčiau jas. Paaiškinau, kad tada buvau dar labai jauna ir bus visai suprantama, jei jie panorės tuoj pat mesti jas į šiukšlių dėžę. Labai nustebau, kai reakcija buvo neįtikimai teigiama ir jie paklausė, ar norėčiau jų išleisti pakartotinai.

Tai reiškė, kad teks imtis jas skaityti, ir aš, kaip kiekvienas rašytojas, žvelgiantis į savo praeities kūrinį, jaudindamasi atsi-
verčiau pirmąjį „Arijos“ puslapį. Buvo keista skaityti, nes beveik nieko nebeprisiminiau, tad įsitraukiau į knygą kaip skaitytoja, paprastai vis greičiau verčianti puslapius, kad sužinotų, kas įvyko paskui. Jaučiau, jog knygą reikia papildyti ir iš naujo redaguoti, bet pati istorija ir jos veikėjai buvo visai tinkami. Tad kibau į darbą, ir galutinis kelių savaičių darbo rezultatas yra „Mergina iš Italijos“. Tikiuosi, jums bus įdomu.

Lucinda Riley, 2014 metų sausis

*„Metropolitan Opera“ teatras,
Niujorkas*

Mano brangusis Nikai,

keista sėsti pasakoti sudėtingą istoriją žinant, kad tu gali jos taip ir neperskaityti. Gerai nežinau, ar rašydama apie praėjusių metų įvykius siekiu katarsio sau, ar kad tai bus naudinga tau, bet jaučiu vidinę paskatą tai daryti.

Tad ir sėdžiu savo persirengimo kambaryje teatre svarstydamą, nuo ko pradėti. Daug kas iš to, apie ką rašysiu, įvyko dar prieš tau gimstant – ta įvykių grandinė prasidėjo, kai buvau jaunesnė negu tu dabar. Tad gal pradėsiu nuo vietos. Neapolio, kuriame gimiau...

Prisimenu, kaip mama džiaustydavo skalbinius ant virvės, nutiestos iki buto kitoje gatvės pusėje. Einant siauromis Pjedigrotos gatvelėmis atrodė, kad gyvenantys čia žmonės nepaliaujamai švenčia, aukštai praeiviams virš galvų prikabinę ant virvių įvairiausių spalvų drabužių. Ir šurmulys – nuolatinis šurmulys, netilstantis net naktį – žadina prisiminimus apie tuos vaikystės metus. Žmonės dainuodavo, juokdavosi, verkdamo maži vaikai... Kaip žinai, italai balsinga, jausminga tauta, ir Pjedigrotoje šei-

mos, sėdėdamos ant slenksčio, kasdien dalijosi džiaugsmu ir liūdesiu, kartu ir gražiai įdegdavo kaitrioje saulėje. Kaitra buvo ypač nepakeliama vidurvasarį, tada šali-gatvis net svilino basus padus, o uodai iš pasalų puldinėjo neprisidengtas kūno vietas. Dar prisimenu daugybę kvapų, plūstančių pro atvirą miegamojo langą: kanalizacijos – nuo jo galėjo net supykinti, – bet dažniausiai iš tėčio virtuvės viliojamai dvelkė kepama pica.

Kai buvau maža, mes buvome neturtingi, bet tuo metu, kai priėjau Pirmosios Komunijos, tėtis ir mama jau visai sėkmingai vertėsi savo nedidelėje „Marko“ kavinėje. Jie darbavosi dieną naktį, kepė pikantišką picą pagal saugomą paslaptįje tėčio receptą, ir per daugelį metų ji Pjedigrotoje išgarsėjo. Vasaros mėnesiais užplūdus turistams turėdavome dar daugiau darbo, o ankštoje kavinėje buvo prigrūsta tiek medinių stalelių, kad beveik neįmanoma tarp jų vaikščioti.

Mūsų šeima gyveno nedideliame bute virš kavinės. Turėjome savo vonios kambarį, ant stalo visada buvo maisto, o kojos nebebasos. Tėtis didžiavosi taip iškilęs iš apačių ir galėdamas gerai aprūpinti savo šeimą. Ir aš buvau laiminga, mano svajonės driekėsi kiek toliau nei artimiausias saulėlydis.

Tada vieną karštą rugpjūčio vakarą, kai buvau vienuolikos, įvyko tai, kas pakeitė mano gyvenimą. Atrodytų, neįmanoma patikėti, kad mergaitė, dar nesulaukusi paauglystės, galėtų įsimylėti, bet labai gyvai prisimenu akimirką, kai išvydau jį pirmą kartą...

1

Neapolis, Italija, 1966 metų rugpjūtis

Rozana Antonija Meniči įsitvėrusi kriauklės pasistiebė pažvelgti į veidrodį. Jai teko kiek pasvirti į kairę, nes veidrodis buvo įskilęs ir ta vieta iškraipė veido bruožus. Tad ji matė tik pusę dešinės akies ir skruosto, o smakro ne – buvo per žema, net pasistiebusi.

– Rozana! Ar išeisi kada iš vonios?

Rozana atsidadususi paleido kriauklę, juodo linoleumo grindimis nuėjo prie durų ir atšovė. Rankena tuoj ir pasisuko, durys atsidarė, ir pro ją prasibruko Karlota.

– Kodėl užsidarai, kvailele? Ką turėtum slėpti?

Karlota atsuko vonios čiaupus, tada, kaip buvo įgudusi, susisegė viršugalvyje ilgus tamsius garbanotus plaukus. Rozana susigėdusi truktelėjo pečiais apgailėstaudama, kad Dievas sukūrė ją ne tokią gražią kaip vyresnioji sesuo. Mama jai buvo sakiusi, kad Dievas kiekvienam duoda vis kitokią dovaną, o Karlotos dovana – jos grožis. Jausdamasi esanti prasčiau, ji stebėjo, kaip Karlota nusimeta chalata ir atsiskleidžia tobulas kūnas – nuostabi kremtinė oda, pilnos krūtys ir ilgos, laibėjančios kojos. Visi kavinės lankytojai gyrė gražuolę ma-

mos ir tėčio dukterį, jie sakydavo, kad ji taps gera pora turtingam vyrui.

Vonios kambarėlis prigaravo, Karlota užsuko čiaupus ir įlipo į vonią.

Rozana prisėdo ant vonios krašto.

– Ar Džulijus šiandien ateis? – paklausė ji sesers.

– Taip. Jis bus.

– Kaip manai, ar ištekėsi už jo?

Karlota ėmė muilintis.

– Ne, Rozana, už jo aš netekėsiu.

– Bet aš maniau, jis tau patinka?

– Patinka, bet aš ne... ak, tu per maža tai suprasti.

– Tėčiui jis patinka.

– Taip, žinau, kad tėčiui patinka. Jis iš turtingos šeimos. – Karlota kilstelėjo antakį ir teatrališkai atsiduso. – Bet man su juo nuobodu. Tėtis norėtų, kad nors ir rytoj eičiau su juo prie altoriaus, bet aš pirma noriu pasilinksminti, pagyventi smagiai.

– O aš maniau, kad ištekėjus ir būna smagu, – neatstojo Rozana. – Galėsi apsilikti gražią vestuvinę suknelę ir gausi daug dovanų, dar turėsi savo butą ir...

– Turėsiu pulką žliumbiančių vaikų ir sustorėsiu per lie-menį, – užbaigė Karlota, kalbėdama ji tingiai muilinosi liekną kūną. Tamsios jos akys plykstelėjo į Rozanos pusę. – Ko spok-sai? Išeik, Rozana, duok man nors dešimt minučių ramybės. Mamai reikia, kad padėtum apačioje. Ir uždaryk duris!

Rozana nieko neatsakiusi išėjo iš vonios kambario ir nu-lipo stačiais mediniais laiptais. Apačioje atidarė duris ir įėjo į kavinę. Sienos buvo neseniai nubaltintos, patalpos gale virš baro šalia Franko Sinatros afišos buvo pakabintas Madonos

paveikslas. Tamsūs mediniai staleliai net blizgėjo nušveisti, ant kiekvieno į tuščią vyno butelį įstatyta žvakė.

– Pagaliau atėjai! Kurgi buvai? Šaukiau ir šaukiau tave. Eikš, padėsi pakabinti šitą sveikinimą.

Antonija Meniči stovėjo ant kėdės, laikydama už vieno galo pailgą ryškaus audeklo gabalą. Kėdė pavojingai klibėjo slegiama nemažo svorio.

– Gerai, mama.

Rozana iš po stalelio ištraukė kėdę ir nusitempė prie arkos kavinės centre.

– Paskubėk, vaikeli! Dievas davė tau kojas bėgioti, o ne šliaužioti kaip sraigei!

Rozana suėmė už kito audeklo galo ir užsilipo ant kėdės.

– Užkabink tą kilputę ant vinies, – nurodė Antonija.

Rozana užkabino.

– Dabar ateik, padėsi mamai nulipti, ir pažiūrėsime, ar tiesiai kabo.

Rozana nulipo nuo kėdės ir nuskubėjo padėti Antonijai saugiai nulipti žemėn. Jos mamos delnai buvo sudrėkę, Rozana matė ir kaktą išrasojus.

– *Bene, bene**, – Antonija patenkinta žvelgė į sveikinimą.

Rozana garsiai perskaitė žodžius:

– „Sveikiname Mariją ir Masimą su trisdešimtosiomis metinėmis!“

Antonija apglėbė dukrelę ir meiliai priglaudė.

– Oi, tai bent bus staigmena! Jie mano, kad ateis vakarie-
niauti vien su tavo tėčiu ir manimi. Noriu pamatyti jų veidus,
kai išvys čia visus savo draugus ir gimines. – Apskritas jos vei-

* Gerai, gerai (*it.*).

das švytėjo iš pasitenkinimo. Paleidusi Rozaną, atsisėdo ant kėdės ir nosine nusišluostė kaktą. Tada kiek palinko ir pamojo Rozanai prieiti. – Rozana, pasakysiu tau paslaptį. Aš parašiau laišką Robertui. Jis atvažiuos į pobūvį iš paties Milano. Ir čia, „Marko“ kavinėje, dainuos savo mamai ir tėčiui! Rytoj Pjedi-grotoje visi kalbės apie mus!

– Taip, mama. Jis dainorius, tiesa?

– Dainorius? Kokį čia žodį ištraukei? Robertas Rosinis joks dainorius, jis yra studentas, mokosi Milano aukštojoje *scuola di musica** prie „La Scalos“ teatro. Vieną dieną bus žinomas operos solistas ir dainuos pačios „La Scalos“ scenoje.

Antonija priglaudė rankas prie krūtinės ir Rozanai dabar atrodė visai kaip tada, kai meldžiasi per mišias bažnyčioje.

– Dabar eik padėti tėčiui ir Lukui virtuvėje. Tiek daug dar reikia padaryti prieš pobūvį, o aš eisiu pas sinjorą Bareci, kad sutvarkytų plaukus.

– O Karlota man padės? – paklausė Rozana.

– Ne. Ji eis su manimi pas sinjorą Bareci. Šįvakar mudvi turime atrodyti labai gražiai.

– O ką aš apsivilksiu, mama?

– Turi tą rausvą suknelę, su kuria eini į bažnyčią, Rozana.

– Bet ji man per maža. Kvailai atrodysiu, – patempė ji lūpą.

– Visai ne, Rozana. Tuštybė yra nuodėmė. Jei Dievas išgirs tavo tuščias mintis, naktį ateis ir nuraus tau visus plaukus. Rytą nubusi plika galva kaip sinjora Verni, kai pametė savo vyrą dėl jaunesnio! Na, jau eik į virtuvę.

Rozana linktelėjo ir nuėjo virtuvės link stebėdamasi, kodėl

* muzikos mokykloje (*it.*).

Karlota dar nenupliko. Atidarius duris tvokstelėjo karštis. Jos tėtis Markas prie ilgo stalo ruošė picų tešlą. Jis buvo liesas ir tvirtas, visiška priešingybė žmonai, dirbujantis jo galva blizgėjo nuo prakaito. Lukas, aukštas, tamsiaakis vyriausias Rozanos brolis, maišė garuojantį ant viryklės didelį puodą. Rozana kurį laiką it pakerėta stebėjo, kaip tėtis meistriškai, suėmęs pirštų galiukais, suka tešlą sau virš galvos, tada šlepteli ją ant stalo, įgavusią gražiai apskritą formą.

– Mama atsiuntė mane padėti.

– Sušluostyk tas lėkštes, kur ant džiovyklos, ir sudėk ant stalo, – paliepė Markas, neatsitraukdamas nuo darbo.

Rozana pažvelgė į kalną lėkščių ir nenorom linktelėjusi iš stalčiaus pasiemė švarią šluostę.

– Kaip aš atrodau?

Karlota išraiškingai stabtelėjo prie durų, ir visa šeima sužiuro į ją žavėdamiesi. Ji vilkėjo naują suknelę, pasiūtą iš švelnios citrinos spalvos atlaso, su V formos iškirpte ir aptemptu, siaurėjančiu į apačią sijonu, nedengiančiu kelių. Jos tankūs juodi plaukai buvo dailiai sušukuoti ir gausiomis žvilgančiomis garbanomis krito ant pečių.

– *Bella, bella!* – Markas ištiesė ranką artindamasis prie jos. Ji paėmė jo ranką ir žengė per kavinę.

– Džulijau, argi ne gražiai atrodo mano dukterė? – paklausė Markas.

Nuo stalo pakilęs jaunuolis droviai nusišypsojo, berniukiški jo veido bruožai nederėjo su raumeningu kūnu.

* Graži, gražuolė! (It.)

– Taip, – pritarė Džulijus. – Ji graži kaip Sofi Loren „Arabeskoje“.

Karlota priėjo prie savo draugo ir pakštelėjo į įdegusį skruostą.

– Ačiū, Džulijau.

– O Rozana argi taip pat neatrodo gražiai? – tarė Lukas, šypsodamasis sesutei.

– Aišku, gražiai atrodo, – gyvai tarė Antonija.

Rozana žinojo, kad mama meluoja. Nuo rausvos suknelės, su kuria anksčiau taip gerai atrodydavo Karlota, jos oda perbalusi, o standžiai supynus kaseles ausys kyšojo didelės kaip niekad.

– Išgersim svečių belaukdami, – tarė Markas, pamojavęs ryškiaspalviu kaip brangakmenis buteliu aperolio. Atkimšo jį plačiu mostu ir įpylė į šešias stiklinaites.

– Net ir aš, tėti? – paklausė Rozana.

– Net ir tu, – linktelėjo Markas, dalydamas visiems po stiklinaitę. – Dieve, suvienyk mus visus, saugok nuo blogos akies, o mūsų geriausiems draugams Marijai ir Masimui ši diena tebūna ypatinga. – Jis kilstelėjo stiklinaitę ir išgėrė vienu mauku.

Rozana gurkštelėjo ir vos neužduso deginančiam oranžinės spalvos aperityvui trenkus į gerklę.

– Ar viskas gerai, *piccolina**? – paklausė Lukas, tapšnodamas jai per nugarą.

– Taip, Lukai, – nusišypsojo jam Rozana.

Brolis paėmė ją už rankos ir palinkęs sušnibždėjo į ausį:

– Kada nors tu būsi kur kas gražesnė už mudviejų seserį.

Rozana karštai prieštaraudama papurtė galvą.

* mažute (*it.*).

– Ne, Lukai, nebūsiu. Bet man nesvarbu. Mama sako, kad aš apdovanota kitaip.

– Žinoma, taip ir yra, – Lukas apglėbė liesą sesutės kūnelį ir priglaudė prie savęs.

– *Mamma mia!* Jau ir pirmieji svečiai pasirodė. Markai, nešk čia proseką. Lukai, pažiūrėk, kaip ten virtuvėje, greičiau! Antonija delnais pasilygino suknelę ir žengė prie durų.

Rozana sėdėjo prie stalelio kampe ir stebėjo, kaip į kavinę renkasi garbės svečių draugai ir giminės. Karlota stovėjo apsupta jaunų vyrų būrelio, šypsojosi vis kresteldama galvą, kad atmestų plaukus. Džulijus pavydžiai žvelgė į ją nuo stalelio kitame kampe.

Paskui kavinė nuščiuvo ir visų galvos pakrypo į tarpduryje atsiradusią figūrą.

Jis pastovėjo, daug aukštesnis už Antoniją, tada pasilenkė bučiuodamas ją į skruostus. Rozana išpūtė akis. Anksčiau nė į galvą neateidavo pavadinti kokį nors vyrą gražiu, bet šiam apibūdinti kito žodžio nerado. Jis buvo labai aukštas ir plačių pečių, buvo aiškiai matyti, kokios raumeningos rankos, nes vilkėjo marškinius trumpomis rankovėmis. Plaukai glotnūs, juodi kaip varno sparnas, sušukuoti aukštyn, jie išryškino dailius, lygius veido bruožus. Rozana nežiūrėjo, kokios spalvos jo akys, bet buvo didelės ir drėgnos, o lūpos putnios, tačiau tvirtos ir vyriškos, išsiskyrė veido odoje, neįprastai blyškioje, nors ir buvo neapolietis.

Rozana pajuto keistai plastant po krūtine, taip jausdavosi prieš egzaminą mokykloje. Ji žvilgtelėjo į Karlotą. Ši taip pat spoksojo į vyrą prie durų.

– Robertai, sveikas atvykęs, – Markas pamojo Karlotai eiti iš paskos ir ėmė per žmones brautis prie durų. Jis pabučiavo Robertą į skruostus. – Aš toks laimingas, kad šįvakar suteikėi garbę pas mus ateidamas. Čia mano duktė Karlota. Ji jau taip užaugusi nuo tada, kai ją matei.

Robertas nužvelgė Karlotą nuo galvos iki kojų.

– Taip, Karlota, tu užaugai, – pritarė jis.

Roberto balsas buvo žemas, melodingas, nuo jo Rozanai vėl ėmė plastėti drugeliai po krūtine.

– O kaip Lukas ir... e?..

– Rozana? – padėjo jam prisiminti Markas.

– Žinoma, Rozana. Ją esu matęs tik kelių mėnesių.

– Jiems viskas gerai, ir... – Markas nutilo, už Roberto pamatęs grįsta gatve besiarťinančius du žmones. – Ša, visi, ateina Marija ir Masimas!

Susirinkusieji bemat nutilo, o po kelių sekundžių atsidarė durys. Marija ir Masimas sustojo kavinės tarpduryje, nustebežvelgė į daugybę pažįstamų veidų.

– Mama! Tėti! – priekin žengęs Robertas apkabino tėvus. – Sveikinu su vestuvių metinėmis!

– Robertai! – Marijos akys apsiašarojo glaudžiant prie savęs sūnų. – Negaliu patikėti, negaliu patikėti, – nesiliovė kartojusi.

– Dar proseko visiems! – paliepė Markas, išsišiepęs ligi ausų, nes sumanyta staigmena gerai pavyko.

Rozana padėjo Lukui ir Karlotai išdalyti putojantį vyną, kad visi gautų po taureę.

– Prašau tylos, – suplojo delnais Markas. – Robertas nori kalbėti.

Robertas užlipo ant kėdės ir nusišypsojo svečiams.

– Šiandien labai ypatinga proga. Mano mylimi mama ir tėtis švenčia trisdešimtąsias santuokos metines. Kaip visi žinome, jie gyvena čia, Pjedigrotoje, visą gyvenimą, sėkmingai darbuojasi savo kepykloje ir yra įgiję daugybę gerų draugų. Visiems žinomas ir jų gerumas, ir nuostabi duona. Jei kam išskyla sunkumų, jis žino, kad prie Masimo prekystalio bus išklaustas, užjaustas ir gaus protingą patarimą. Tokių mylinčių tėvų kiekvienam linkėčiau... – Roberto akys sudrėko matant, kaip motina vėl braukia ašaras. – Jie daug paaukojo, kad išsiųstų mane į geriausią muzikos mokyklą Milane ir tapčiau operos dainininku. Na, mano svajonės baigia išsipildyti. Jau neilgai trukus, tikiuosi, dainuosiu pačios „La Scalos“ scenoje. Ir visa tai tik jų dėka. Pakelkime taures linkėdami nesibaigiančios laimės ir geros sveikatos. – Robertas pakėlė taurę. – Už mamą ir tėtį – Mariją ir Masimą.

– Už Mariją ir Masimą! – sutartinai sušuko svečiai.

Robertas nulipo nuo kėdės ir visiems sveikinant puolė motinai į glėbį.

– Eime, Rozana. Turim padėti tėčiui išnešioti vaišes, – pasakė Antonija ir iššivedė Rozaną į virtuvę.

Vėliau Rozana žiūrėjo į Robertą, besikalbantį su Karlota, o Markui uždėjus atnešto iš buto gramofono plokšteles matė, kaip jaukiai Roberto ranka glėbia ploną Karlotos liemenį jiems šokant.

– Jie graži pora, – sušnibždėjo Lukas, atkartodamas Rozanos mintis. – Džulijus neatrodo laimingas, tiesa?

Pasekusi brolio žvilgsnį, Rozana matė, kad Džulijus tebesėdi kampe niūriai stebėdamas, kaip džiugiai juokiasi Karlota Roberto glėbyje.

– Neatrodo, – pritarė ji.

– Norėtum pašokti, *piccolina*? – paklausė Lukas.

Rozana papurtė galvą.

– Ne, ačiū. Aš nemoku šokti.

– Aišku, moki.

Lukas nusitempė ją nuo kėdės ir nusivedė tarp šokančių svečių.

– Padainuok man, Robertai, – Rozana išgirdo prašant Mariją, kai baigėsi plokštelė.

– Taip, padainuok mums, padainuok, – ėmė skanduoti svečiai.

Robertas nusišluostė kaktą ir truktelėjo pečiais.

– Pasistengsiu, bet sunku be akompanimento. Aš dainuoju „Nessun dorma“*.

Jam uždainavus stoji tylą.

Rozana stovėjo pakėrta ir klausėsi stebuklingo Roberto balso. Kai į pabaigą balsas sustiprėjo pasiekęs viršūnę, Robertas ištiesė priekin rankas, ir atrodė, tartum nori ją pasiekti.

Tą akimirką Rozana suprato mylinti jį.

Visi griausmingai sveikino, bet Rozana negalėjo paploti. Ji ieškojo nosinės nusišluostyti nejučia pasipylusioms per skruostus ašaroms.

– Bis! Bis! – šaukė visi.

Robertas gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo.

– Atleiskite, gerbiamos ponios ir ponai, bet aš turiu tausoti balsą.

Per kavinę nuvilnijo tykus nusivylimas, jam vėl atsisėdus šalia Karlotos.

* „Niekas nemiega“ (*it.*) – Kalafo arija iš G. Puccinio operos „Turandot“.

– Tada Rozana pagiedos „Ave Maria“, – tarė Lukas. – Eikš, *piccolina*.

Rozana smarkiai papurtė galvą ir liko sėdėti siaubo kupinu veidu.

– Taip! – suplojo delnais Marija. – Rozanos toks gražus balsas, ir man bus taip gera girdėti mėgstamiausią giesmę.

– Ne, būkit geri, aš...

Tačiau Lukas čiupo Rozaną į glėbį ir pastatė ant kėdės.

– Giedok taip, kaip visada giedi ją man, – švelniai sušnibždėjo jai Lukas.

Rozana žvelgė į daugybę veidų, nukreipusių į ją prašančias akis. Ji giliai įkvėpė ir burna savaime prasižiojo. Iš pradžių jos balsas buvo tylus, tik kiek garsesnis už šnabždesį, bet ėmusi pamiršti nervinimasi ji pasinėrė į muziką ir balsas sustiprėjo.

Roberto akys buvo nukreiptos į gilią Karlotos suknelės iškirptę, bet išgirdęs tą balsą jis netikėdamas pakėlė jas į Rozaną. Juk toks tyras, tobulas garsas negali sklisti iš šios perkarusios mergiūkštės su siaubinga rausva suknele burnos? Bet žiūrėdamas į Rozaną jis jau nebematė nei jos blyškios odos, nei kad rankos ir kojos kaip šakaliai. Jis matė didžiules išraiškingas rudas akis, o neiliniam balsui vis garsėjant pastebėjo ir kiek raustelėjus skruostus.

Robertas suvokė klausąsis ne mokinukės, atliekančios jai skirtą išmokti vaidmenį. Lengvai įveikiamos gaidos, natūrali laikysena ir akivaizdus muzikalumas – tai dovanos, to išmokti neįmanoma.

– Atsiprašau, – sušnibždėjo jis Karlotai, kavinėje aidint plojimams.

Per visą kavinę Robertas nuėjo prie Rozanos, ją ką tik buvo paleidusi iš glėbio susijaudinusi ir susižavėjusi Marija.

– Rozana, atėik, sėskis šalia manęs. Noriu su tavimi pasikalbėti.

Robertas nusivedė ją prie kėdės, atsisėdo priešais ir suėmė už rankų.

– *Bravissimo*, mažute. Tą gražią maldą tu pagiedojai nuostabiai. Ar lankai muzikos pamokas?

Taip priblokšta, kad nediršo į jį pažvelgti, Rozana įbedė akis į grindis ir papurtė galvą.

– Tada turėtum lankyti. Pradėti niekada nebūna per anksti. Ką tu, jei aš būčiau pradėjęs anksčiau, tada... – Robertas truktelėjo pečiais. – Pasikalbėsiu su tavo tėčiu. Čia, Neapolyje, gyvena muzikos mokytojas, kuris mokė mane dainavimo. Jis vienas iš geriausių. Turi nieko nelaukusi pas jį nueiti.

Rozana staiga pakėlė akis ir tik dabar pažvelgė Robertui į akis. Jos buvo tamsiai mėlynos, rimtos ir sklidinios šilumos.

– Ar manot, kad mano geras balsas? – nepatikliai sušnibždėjo ji.

– Taip, mažute, geresnis nei geras. O lankant pamokas tavo dovaną galima stiprinti ir puoselėti. Tada vieną gražią dieną galėsiu išdidžiai pasakyti, kad tai aš, Robertas Rosinis, ją atskleidžiau, – šypsojosi jis, paskui pabučiavo jai ranką.

Rozana jautėsi vos ne alpstanti iš malonumo.

– Jos balsas toks gražus, ar ne, Robertai? – tarė Marija, priėjusi Rozanai už nugaros, ir uždėjo jai ranką ant peties.

– Jis daugiau nei gražus, mama, jis... – Robertas išraiškingai pamosavo rankomis, – Dievo dovana, kaip ir mano balsas.

– Ačiū jums, sinjore Rosini, – tik tiek pajėgė išarti Rozana.

– Dabar, – tarė Robertas, – einu, susirasiu tavo tėtį.

Rozana apsidairiusi pastebėjo, kad keli svečiai žvelgia į

ją taip pat šiltai ir susižavėję, kaip paprastai žvelgiama į Karlotą.

Visą kūną užliejo šiluma. Pirmą kartą gyvenime jai pasakė, kad yra išskirtinė.

Pusę vienuoliktos pobūvis buvo pačiame įkarštyje.

– Rozana, tau metas eiti gulti, – tarė šalia atsiradusi mama. – Eik, pasakyk labos nakties Marijai ir Masimui.

– Gerai, mama. – Rozana atsargiai išvingiavo pro šokančiuosius. – Labanakt, Marija, – pabučiavo ją į skruostus.

– Ačiū, kad pagiedojai man, Rozana. Robertas vis dar kalba apie tavo balsą.

– Tikrai, – tarė Robertas jai už nugaros. – Tavo tėčiui ir Lukui palikau to dainavimo mokytojo adresą. Luidžis Vinčencis ruošė solistus „La Scaloje“, bet prieš kelerius metus sugrižo čia, į Neapolį. Jis vienas iš geriausių mokytojų Italijoje ir vis dar priima talentingus mokinius. Kai nueisi pas jį, pasakyk, kad tai aš tave atsiunčiau.

– Ačiū, Robertai, – Rozana raudo nuo jo žvilgsnio.

– Tu turi ypatingą talentą, Rozana. Privalai stengtis jį puoselėti. *Ciao*, mažute, – Robertas kilstelėjo jos ranką prie lūpų ir pabučiavo. – Kada nors mes vėl susitiksimė, tuo neabejoju.

Viršuje, kambaryje, kuriame miegodavo su Karlota, Rozana užsisvilko naktinius marškinius ir iš po čiužinio išsitraukė dieno raštį. Susiradusi pieštuką, laikomą apatinių drabužių stalčiuje, ji atsisėdo lovoje ir susikaupusi, net suraukusi kaktą ėmė rašyti.

Rugpjūčio 16, Masimo ir Marijos pobūvis...

Kramtydama pieštuko galą Rozana stengėsi tiksliai prisiminti, kokius žodžius ištarė Robertas su ja kalbėdamasis. Rūpestingai juos užrašiusi, ji patenkinta nusišypsojo ir užvertė dienoraštį. Tada atsigulė ir ėmė klausytis muzikos ir juoko iš kavinės apačioje.

Po kelių minučių, negalėdama užmigti, atsisėdo. Vėl atsivertė dienoraštį, pasiėmė pieštuką ir pridūrė dar vieną sakinį:

Kada nors aš ištekėsiu už Roberto Rosinio.

2

Rozana krūptelėjusi nubudo ir atsimerkusi pamatė, kad jau švinta. Ji išgirdo atidardant šiukšlininką, visada rytais apvažiuojantį gatves, tada apsivertė ant kito šono ir pamatė Karlotą, sėdinčią ant lovos krašto. Sesuo buvo su ta pačia citrinos spalvos suknele, tik gerokai sulamdyta, o jos plaukai netvarkingai karojo ant pečių.

– Kiek valandų? – paklausė ji Karlotos.

– Šš, Rozana! Miegok. Dar labai anksti, tu pažadinsi mamą ir tėtį.

Karlota nusiavė batelius ir atitraukė suknelės užtrauktuką.

– Kur tu buvai?

– Niekur, – truktelėjo pečiais sesuo.

– Bet *kažkur* buvai, nes dar tik eini gulti, o jau beveik rytas, – kamantinėjo Rozana.

– Ar nenutilsi! – Karlota atrodė pikta ir išsigandusi, numetė suknelę ant kėdės ir užsivilko naktinius marškinius. – Jei pasakysi mamai ir tėčiui, kad taip vėlai parėjau, daugiau su tavimi nesikalbėsiu. Prižadėk, kad nepasakysi.

– Jeigu pasakysi, kur buvai.

– Gerai! – Karlota tykiai priėjo prie Rozanos lovos ir atsėdo. – Aš buvau su Robertu.

– Oi, – sutriko Rozana. – Ką jūs veikėt?

– Mes... vaikščiojom, tiesiog vaikštinėjom.

– Kodėl išėjot pasivaikščioti naktį?

– Suprasi, kai užaugsi, Rozana, – atšovė Karlota, nuėjo į savo lovą ir apsiklojo. – Na, juk pasakiau. Nusiramink ir miegok.

Meničių namuose visi tą rytą pramigo. Kai Rozana nulipo pusryčių, Markas sėdėdamas prie virtuvės stalo gydėsi pagirias, o Antonija plušėjo tvarkydamasi priešnerkštoje kavinėje.

– Eikš, Rozana, padėsi, antraip negalėsime atsidaryti, – paliepė Antonija dukteriai, šiai stovint ir dairantis po visą jova-lynę.

– Ar gausiu pusryčių?

– Tada, kai sutvarkysim kavinę. Še, išnešk į kiemą šią dėžę su atliekomis.

– Gerai, mama.

Rozana paėmė dėžę ir nunešė per virtuvę, ten tėvas papilkėjusiu veidu jau minkė picų tešlą.

– Tėti, ar Robertas tau sakė apie mano dainavimo pamokas? – paklausė ji. – Žadėjo su tavimi pasikalbėti.

– Taip, sakė, – alsiai linktelėjo Markas. – Bet, Rozana, jis tik buvo toks malonus. O jei mano, kad mes turime pinigų per visą Neapolį siuntinėti tave pas dainavimo mokytoją, tai jis labai klysta.

– Bet, tėti, jam atrodo... jis sakė, kad aš turiu talentą.

– Rozana, tu dar maža mergaitė, o užaugusi tapsi gera

žmona kokiam nors vyrui. Turi ugdyti talentą darbuotis virtuvėje ir tvarkytis namuose, o ne gaišti laiką tuščioms svajonėms.

– Bet... – Rozanos apatinė lūpa jau virpėjo. – Aš noriu būti dainininkė, kaip Robertas.

– Robertas yra vyras. Jis privalo dirbti. O tavo malonus balselis kada nors ramins ir migdys vaikus. To užtenka. Jau eik, Rozana, nešk tas šiukšles, paskui padėsi Lukui išplauti taures.

Nešant atliekas į šiukšlių dėžę kieme už virtuvės Rozanai skruostu nuriedėjo ašarėlė. Niekas nepasikeitė. Viskas taip pat. Tartum vakardienos, geriausios jos gyvenime dienos, kai jau tėtis tokia nepaprasta, nė nebuvo.

– Rozana! – suriko iš virtuvės Markas. – Paskubėk!

Ji nusibraukė nosį plaštaka ir parėjo vidun, palikusi savo svajones su visomis šiukšlėmis.

Vėliau tą dieną lėtai lipdama aukštyn miegoti, išvargusi daug valandų, kai aptarnavo stalelius, Rozana ant peties pajuto ranką.

– Kodėl šįvakar tokia nelinksma, *piccolina*?

Atsigręžusi Rozana pažvelgė į Luką.

– Gal aš tik pavargusi, – gūžtelėjo ji pečiais.

– Bet, Rozana, turėtum būti labai laiminga. Juk ne kiekviena mergaitė savo balsu ištraukia ašaras pulkui žmonių.

– Bet, Lukai, aš...

Rozana staiga atsisėdo siaurų laiptų viršuje, ir brolis įsispraudė šalia.

– Sakyk, kas tau, Rozana?

– Šįryt paklausiau tėčio apie tas dainavimo pamokas, ir jis

pasakė, kad Robertas tik buvo malonus, bet iš tikrųjų nemano, kad aš galėčiau dainuoti.

Lukas vos girdimai nusikeikė.

– Tai netiesa. Robertas visiems sakė, koks gražus tavo balsas. Turi lankyti dainavimo pamokas pas tą mokytoją, kuri jį pasiūlė.

– Negaliu, Lukai. Tėtis sako, kad tam nėra pinigų. Aš manau, tos pamokos turi labai daug atsieiti.

– Ak, *piccolina*, – Lukas apkabino sesutę per pečius. – Kodėl tėtis toks aklas, kai kalbama apie tave? Na, jei taip būtų Karlotai... – atsiduso Lukas. – Klausyk, Rozana, neprarask vilties. Žiūrėk. – Iš kelnų kišenės jis išėmė popieriaus lapelį. – Robertas ir man davė to mokytojo pavardę ir adresą. Neimk į galvą, ką sako tėtis. Mes kartu nuvažiuosim pas jį, gerai?

– Bet, Lukai, mes neturim pinigų jam užmokėti, tad nėra prasmės.

– Dėl to dar nesirūpink. Palik viską savo broliui. – Lukas pabučiavo ją į kaktą. – Saldžių sapnų, Rozana.

– Labanakt, Lukai.

Lukas nulipo žemyn ir eidamas per kavinę atsiduso, pagalvojęs apie dar vieną ilgą vakarą virtuvėje. Jis suprato turintis būti dėkingas už laimingesnę ateitį negu kitų Neapolio jaunuolių, bet šis darbas neteikė jam malonumo. Virtuvėje jis nuėjo prie stalo ir ėmė pjaustyti krūvelę svogūnų, akis graužė stiprus kvapas. Suvertęs juos į keptuvę, prisiminė tėvą atsisakius palaikyti sesutę dėl dainavimo pamokų. Rozana turi talentą, ir Lukas bus paskutinis kvailys, jeigu leis jį prarasti.

Tą popietę, kai Lukui nereikėjo dirbti kavinėje, jie su Rozana sėdo į autobusą ir nuvažiavo į prabangių namų rajoną ant Pozilipo kalvos virš Neapolio įlankos.

– Kaip čia gražu, Lukai! Tiek daug erdvės! Toks vėsus oras! – šūkčiojo Rozana jiems išlipus iš autobuso. Ji giliai įkvėpė ir iš lėto iškvėpė.

– Taip, čia labai miela, – pritarė Lukas, stabtelėjęs pažvelgti per įlanką. Žiburiuojantis žydras vanduo buvo nutaškuotas valtimis, iš kai kurių buvo žvejojama, kitose žvejai ilsėjosi prisišvartavę prie kranto. Žvelgiant tiesiai į priekį horizonte pasakiškai atrodė tartum plaukianti Kaprio sala. Kairėje, permetęs akimis įlankos linkį, Lukas tolumoje išvydo Vezuviiaus ugnikalnį.

– Ar sinjoras Vinčencis tikrai čia gyvena? – Rozana pasigręžusi žvelgė į dailias baltas vilas, jaukiai glūdinčias ant kalvos šlaito. – Dievulėli, jis turi būti turtingas, – pridūrė jiems žengiant vingiuotu keliuku aukštyn.

– Manau, jo namas bus vienas iš šių, – tarė Lukas jiems einant pro kelis prašmatnius fasadus ir galų gale jis sustojo prie paskutinio. – Štai ji, vila „Torini“.

Lukas paėmė sesutę už rankos ir nusivedė prie bugenvilijomis apaugusio priebučio, už jo buvo priekinės durys. Nervinškai padelsęs kelias sekundes, jis pagaliau paspaudė skambutį.

Durys galų gale atsivėrė, pro plyšį į juos žvelgė vidutinio amžiaus tarnaitė.

– *Si?* Cosa vuoi? Na, ko? Ko norit?

– Sinjora, mes atėjome pas sinjorą Vinčencį. Ji yra Rozana Meniči, o aš jos brolis Lukas.

– Ar jums paskirtas šis laikas?

– Ne, aš... bet Robertas Rosinis...

– Na, sinjoras Vinčencis nieko nepriima be susitarimo. Su-
die, – durys buvo tvirtai užtrenktos jiems prieš nosį.

– Eime, Lukai, važiuokim namo, – Rozana nervingai truk-
telėjo brolių už rankos. – Mums čia ne vieta.

Iš vilos oru atplaukė pianino garsai.

– Ne! Jei jau atvažiuom, tai negrįšim, kol sinjoras Vinčen-
cis nepaklausys tavo balso. Eik paskui mane, – Lukas patraukė
sesutę nuo priekinių durų.

– Kur mes einam, Lukai? Aš noriu namo, – ėmė prašyti ji.

– Ne, Rozana. Būk gera, pasitikėk manimi.

Lukas tvirtai suėmė Rozaną už peties ir nusivedė muzikos
garsų pusėn, jie prisiaartino prie namo iš šono. Atsidūrė ties
terasos kampu, ją puošė dideli moliniai vazonai, pilni rausvų
snapučių ir tamsiai violetinių žiemų.

– Palauk čia, – sušnibždėjo Lukas.

Jis susilenkęs paėjo pro terasą ligi dvejų stiklinių durų per
visą sienos aukštį, jos buvo atviros, kad vidun pūstų popietės
vėjelis. Atsargiai žvilgtelėjo į vidų, paskui skubiai atšoko.

– Jis ten, – sušnibždėjo Lukas, grįžęs prie Rozanos. – Dabar
dainuok, Rozana, dainuok!

Ji žvelgė sutrikusi.

– Ką čia sumanei, Lukai?

– Pagiedok „Ave Maria“, greičiau!

– Aš...

– Klausyk manęs! – paragino jis.

Rozana dar nebuvo mačiusi savo švelnaus brolio tokio ne-
palenkiamo. Tad pakluso jam ir ėmė giedoti ten, kur stovi.

Luidžis Vincencis buvo ką tik pasiėmęs pypkę ir ketino, kaip visada popietėmis, pasivaikščioti po sodelį, bet išgirdo balsą. Jis užsimerkė ir kelias sekundes pasiklausė. Tada iš lėto, negalėdamas įveikti smalsumo, per kambarį išėjo į terasą. Jos kampe stovėjo mergaitė, ne daugiau kaip dešimties ar vienuolikos metų, su išblukusia medvilnine suknele.

Mergaitė nutilo vos jį pamačiusi, jos veidu perbėgo baimė. Šalia stovėjo jaunuolis, sprendžiant iš panašios išvaizdos, jos giminaitis.

Luidžis Vincencis sudėjo delnus ir lėtai paplojo.

– Ačiū, mano brangioji, už tą žavingą serenadą. Tiktai drįstu paklausti – ką judu čia veikiate, įsibrovę į mano terasą?

Rozana lėtai pasitraukė broliui už nugaros.

– Atleiskite, sinjore, bet jūsų tarnaitė nenorėjo mūsų įleisti, – paaiškino Lukas. – Aš sakiau jai, kad mano seseriai patarė pas jus ateiti Robertas Rosinis, bet ji uždarė duris.

– Suprantu. Gal pasisakysit, kas tokie esat?

– Ji Rozana Meniči, o aš jos brolis Lukas.

– Na, tada verčiau eime į vidų, – tarė Luidžis.

– Ačiū, sinjore.

Lukas su Rozana įėjo pro stiklines duris. Erdvaus kambario viduryje svarbiausias daiktas buvo baltas fortepijonas, stovintis ant žvilgančių pilko marmuro grindų. Knygų lentynose palei sienas buvo netvarkingai prigrūsta krūvos popierių su natomis. Ant židinio atbrailos stovėjo daug nespalvotų įrėmintų Luidžio nuotraukų, jis vilkėjo fraką, buvo per pečius apglėbęs žmones pažįstamais iš laikraščių ir žurnalų veidais.

Luidžis atsisėdo ant kėdutės prie fortepijono.

– Tad, Rozana Meniči, kodėl Robertas Rosinis atsiuntė tave pas mane?

– Todėl, kad... todėl, kad...

– Jam atrodo, kad mano sesuo turėtų lankyti pas jus dainavimo pamokas, – atsakė už ją Lukas.

– Ką dar mokate, sinjorina Meniči? – paklausė Luidžis.

– Aš... nedaug. Daugiausia giesmes, kurias giedame bažnyčioje, – mikčiojo Rozana.

– Kodėl mums vėl nepabandžius „Ave Maria“? Šitą, regis, moki labai gerai, – šypsojosi Luidžis. – Eikš arčiau, vaikeli. Žinok, aš nesikandžioju.

Rozana priėjo ir pamatė, kad, nors atrodo labai griežtas dėl ūsų ir žilų garbanotų plaukų, jo akys po tankiais antakiais žiburiuoja šiluma.

– Taigi, pradedam.

Luidžis fortepijonu paskambino įžanginius giesmės akordus. Garsai taip skyrėsi nuo Rozanos anksčiau girdėtų pianino garsų, kad ji net pamiršo laiku pradėti.

– Ar kas negerai, Rozana Meniči?

– Ne, sinjore, aš tik užsiklausiau, kaip gražiai skamba jūsų pianinas.

– Aišku. Na, jau malonėk susikaupti.

Fortepijono garsų įkvėpta Rozana pagiedojo kaip niekad anksčiau. Šalia stovinčiam Lukui atrodė, kad širdis gali sprogti iš pasididžiavimo. Jis suprato gerai padaręs, kad atvedė Rozaną čia.

– Gerai gerai, sinjorina Meniči. Na, dabar pabandysime keletą gamų. Dainuokite kartu man skambinant.

Luidžis perėjo per keletą tonacijų tikrindamas jos balso diapazoną. Paprastai nevertodavo aukščiausio laipsnio būdvardžių, bet turėjo pripažinti, kad šis vaikas turi didžiausią per visus mokymo metus pasitaikiusį pajėgumą. Jos balsas buvo puikus.

– Taigi! Jau išgirdau pakankamai.

– Ar mokysite ją, sinjore Vinčenci? – paklausė Lukas. – Aš turiu pinigų mokėti.

– Taip, aš ją mokysiu. Sinjorina Meniči, – Luidžis pasigręžė į Rozaną, – jūs lankysitės čia kas antrą antradienį ketvirtą valandą. Už vieną valandą imsiu iš jūsų keturis tūkstančius lirų.

Paprastai jis imdavo dukart daugiau, bet tas brolis, nors ir vargšas, atrodė esąs išdidus.

Rozanos veidas nušvito.

– Ačiū, sinjore Vinčenci, ačiū jums.

– O tomis dienomis, kai nebūsime pas mane, dainuosite mažiausiai po dvi valandas. Mokysitės uoliai ir niekada nepraleisite pamokos, nebent kas iš šeimos mirtų. Ar supratote?

– Taip, sinjore Vinčenci.

– Gerai. Tad pasimatysime antradienį, taip? O išeisite dabar pro priekines duris. – Luidžis per visą namą nuvedė Rozaną ir Luką iki tų durų. – *Ciao*, Rozana Meniči.

Juodu atsisveikino ir oriai paėjo taku, kol atsidūrė už varnelių. Tada Lukas čiupo Rozaną į glėbį ir džiūgaudamas ėmė suktis su ja ant rankų.

– Aš žinojau! Aš žinojau! Jam tik reikėjo išgirsti tavo balsą. Aš taip didžiuojuosi tavimi, *piccolina*. Bet supranti, kad tai turi būti mudviejų paslaptis, ar ne? Mama ir tėtis gali nepritarti. Rozana, tau negalima net Karlotai pasisakyti.

– Nesakysiu, pažadu. Bet, Lukai, ar tu išgalėsi mokėti?

– Žinoma, išgalėsiu. – Lukas dvejus pastaruosius metus taupė pinigus, kad nusipirktų skuterį, turėjusį būti pirmuoju žingsniu į taip trokštamą laisvę. – Taip, žinoma, turėsiu iš ko mokėti.

Artinantis autobusui Rozana instinktyviai apkabino brolių.

– Ačiū tau, Lukai. Prižadu, aš mokysiuos kiek pajėgsiu. Ir kada nors atsilyginsiu tau už tokį gerumą.

– Žinau, *piccolina*, žinau, kad atsilyginsi.

– Juk supranti, kad tai pakeis mūsų abiejų gyvenimą.
Tada kelio atgal nebus, Rozana.
– Aš nenoriu grįžti atgal.
Tada ji užsimerkė ir nesipriešino bučiuojama.

© Roni Rekomaa/Lehtikuva

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) gimė Airijoje. Pirmą savo knygą ji parašė būdama dvidešimt ketverių metų, baigusi ankstyvą karjerą kine, teatre ir televizijoje. Jos knygos išverstos į 35 kalbas, visame pasaulyje jų parduota daugiau nei 20 milijonų egzempliorių. Jos knygos nuolat yra *Sunday Times* ir *New York Times* bestselerių sąrašuose.

„Mergina iš Italijos“ – romanas apie muziką ir meilę. Rozana Meniči pirmą kartą sutiko įžymųjį gražuolį Robertą Rosinį būdama vienuolikos. Jaunas tenoras Neapolyje – tikra žvaigždė, moterų numylėtinis; iš drovios mergaitės, susiruošusios dainuoti šeimos šventėje, jis nesitikėjo išgirsti nieko ypatingo. Tačiau vos tik išgirdęs Rozanos balsą jis nebegalėjo daugiau galvoti apie nieką – toks nuostabus ir išskirtinis jis buvo. Po šešerių metų Robertas ir Rozana vėl susitinka Londono operoje ir supranta, kad jų likimai amžiams sujungti draugėn. Sujungti ne tik jų talentų, jų nepakartojamų balsų ir aistros operai, bet ir aistros vienas kitam. Jausmo, kuris degina ne tik juos, bet ir visus, kas priartėja prie įsimylėjėlių, – taigi ir Rozanos sesers Karlotos, brolio Luko ir kitų gyvenimus. Aistringa meilė virsta apsidimu... Bet Rozana ima suprasti, kad jų sąjungą persekioja praeities įvykiai, kurių nei pakeisti, nei išvengti neįmanoma. Ir kad jai teks gyventi nuolat blaškantis tarp nenugalimos aistros Robertui ir neįveikiamo noro atkeršyti jam už viską, ką jis yra padaręs. „Mergina iš Italijos“ – tai romanas, skambantis kaip aistringa operos arija. Tai istorija apie kuklią mergaitę iš Neapolio, dėl savo talento patyrusią išdavystę, aistrą ir šlovę.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt